

Gruodžio 18 diena, penktadienis

– Ar tikrai nenori važiuoti kartu?

Mama jau dešimtą kartą per pastarąsias dešimt minučių iškiša rankas pro automobilio langą ir prisitraukia mane artyn, kad stipriai apkabintų. Jos prašantis balsas tirpdo mano ryžtą. Jei nepasiduosiu, manęs laukia išsvajota laisvė, bet vos susituriu neįsitaisiusi ant galinės sėdynės. Apkabinu mamą stipriau nei paprastai.

Tėtis palinksta artyn lango, jo veidą apšviečia melsva prietaisų skydelio šviesa.

– Sofi, mums labai nesmagu, kad paliekame tave vieną per Kalėdas. Kas mane prižiūrės, kad tinkamai papuoščiau sausainius su žemės riešutų sviestu? Pernelyg atsakinga užduotis man vienam.

Nusijuokiu ir linkteliu galvą.

– Kaip nors susidorosi, – nuraminu.

Tikiu, kad viskas bus gerai. Atsisveikinti sunku, bet aš nenoriu pusantros savaitės tūnoti Margo bute, spoksodama į jos išsipūtusį pilvą.

Mano tėvai važiuoja į Bro Bridžą, nedidelį miestelį pietų Luizianoje, mažiau nei keturios valandos kelio, kur gyvena mano sesuo su vyru. Maždaug po šešių savaitių Margo susilauks pirmagimio, o dabar jai prasidėjo liga, vadinama preeklampsija. Žinau

tik tiek, kad dėl jos baisiai ištino Margo pėdos. O žinau todėl, nes gydytojai liepė jai gulėti lovoje ir ji baigia išprotėti iš nuobodulio: fotografuoja savo pėdas iš visų įmanomų pusių ir siunčia nuotraukas man.

– Nesijaudinkite, aš būsiu ne viena, – pasakau. – Nakvosiu pas senelius, o kiti dvidešimt penki mano giminaičiai palaikys man draugiją.

Tėtis užverčia akis ir burbteli:

– Ir ko jie visi trinasi tuose namuose?

Mama kumšteli jam į šoną. Mūsų giminė – ne juokas. Mano mama yra viena iš aštuonių vaikų, ir dauguma jos brolių ir seserų turi bent po porą vaikų. Mano senelių namuose visada apstu žmonių, o per šventes jie panėšėja į centrinę traukinių stotį. Lovos ir vietos prie stalo skirstomos pagal amžių, todėl kai aš su savo pusbroliais ir pusseserėmis buvome jaunesni, Kūčių naktį miegodavome palėpėje susispaudę kaip silkės statinėje, o valgėdavome įsitaisę ant grindų, judančias lėkštes pavojingai pasidėję ant kelių, o savo vienkartinius puodelius – ant grindų.

– Ar tikrai nenori apsistoti pas Lizą? Ten būtų ramiau, – pasiūlo mama.

– Ne, bus gerai pas senelius.

Tai tiesa, pas tetą Lizą būtų ramiau. Ji – mano mamos sesuo dvynė, vyresnė dešimčia minučių, ir turbūt dėl to nenuleidžia nuo manęs akių kaip tikra mama. Man to nereikia. Trokštu trupčio laisvės. Ir pabūti viena su Grifinu. Paprastai man stinga ir vieno, ir kito, nes gyvenu mažame mieste, o mano tėtis – policijos viršininkas.

– Gerai. Mudu su tėčiu grįšime per senelės gimtadienį, po pietų. Tada visi kartu išpakuosime dovanas, – primena mama

ir pasimuisto keleivio sėdynėje, jai nelengva išvažiuoti. – Žinai, jeigu Bredo tėvai nebūtų nusprendę jų aplankyti, mes galėtume nevažiuoti. Bet jo mama visada lenda į Margo virtuvę, sudėlioja viską, kaip jai patinka, net perstumdo baldus. Nenoriu, kad Margo jaudintųsi galvodama, ką ta moteris daro su jos namais, kol ji pati guli lovoje.

– Neduok Dieve, *jo* tėvai pasirūpins tavo dukra, – paerziniu. Mūsų mama kaip vilkė saugo savo vaikus. Užteko Margo paminėti, kad atvažiuoja jos vyro tėvai, ir mama puolė krautis lagaminą.

– Galėtume palūkėti ir išvažiuoti ryte... – mama pasiūlo tėčiui.

Tačiau tėtis įsiterpia, purtydamas galvą:

– Bus geriau, jei išvažiuosime dabar. Rytoj šeštadienis prieš Kalėdas, keliuose bus pragariškos spūstys, – perspėja jis ir pasilenkęs dar kartą pažvelgia man į akis. – Susidėk daiktus ir važiuok tiesiai pas senelius. Paskambink jiems prieš išvažiuodama ir pasakyk, kad esi pakeliui.

Toks jau mano tėtis, visada galvoja apie saugumą. Jis pirmą kartą po daugelio metų neapsilankys nuovadoje ilgiau nei keletą dienų.

– Būtinai.

Dar kartą apsikabiname su mama, tada pasiunčiu tėčiui oro bučinį ir jie išvažiuoja.

Galiniai raudoni tėvų visureigio žibintai dingsta už posūkio, ir mane užlieja emocijos – džiugus jaudulys, bet taip pat ir nerimas, įsitaisęs kažin kur giliai pilve. Pasistengiu nekreipti į jį dėmesio. Tiesa ta, kad būčiau mielai važiavusi su tėvais, labai apmaudu, kad atsibudusi Kalėdų rytą nerasiu jų šalia, bet nenorėčiau praleisti visų žiemos atostogų mažyčiame Margo ir Bredo bute.

Sugrįžusi į kambarį pirmiausia paskambinu senelei ir pasakau, kad atvažiuosiu po kelių valandų. Ji triūsia savo gėlių parduotuvėje, girdžiu fone pirkėjų balsus, todėl atrodo, kad ji manęs net negirdi.

– Vairuok atsargiai, mieloji, – pasako senelė, tada padeda ragelį, bet aš spėju nugirsti, kaip ji sušunka Rendžiui, esančiam šiltnamyje, puansetijų kainą. Nusišypsau.

Dabar šešta valanda, o Mindenas nuo Šrivporto, kur gyvena mano seneliai ir kiti giminaičiai, visai netoli. Senelė manęs nepasigės iki dešimos vakaro.

Turiu keturias nuostabias valandas, kurias galiu praleisti, kaip noriu.

Krentu aukštiekninka ant lovos ir pažvelgiu į palubėje lėtai besisukantį ventiliatorių. Nors man jau septyniolika, mano tėvams nepatinka, kai būnu namuose viena. Jeigu taip vis tik nutinka, paprastai mane aplanko visa virtinė „tikrintojų“ – jie vienas po kito užsuka *pažiūrėti, kaip man sekasi*. Juokinga.

Paimu ant lovos numestą telefoną ir paskambinu Grifinui, pasakyčiau, kad neišvažiavau, bet po aštuonių signalų įsijungia balso paštas. Parašau jam žinutę ir viltingai laukiu pasirodant trijų taškelių, reiškiančių, kad jis rašo atsakymą. Nesakiau jam, kad mėginu įtikinti tėvus leisti man pasilikti, nes nenorėjau, kad nusiviltų, jeigu man nepavyktų.

Keletą sekundžių žiūriu į tuščią ekranėlį, tada numetu telefoną ant lovos ir atsisėdu prie stalo. Jis nuklotas makiažo priemonėmis, spalvotais pieštukais ir nagų lako buteliukais. Ant sienos priešais stalą kabo kamštinė lenta, nusagstyta sniego baltumo kortelėmis: čia surašyti universitetai, kuriems pateikiau prašymus. Po jų pavadinimais nutįsę spalvoti sąrašai su plusais (žali)

ir minusais (raudoni), taip pat išvardyti kiekvieno universiteto reikalavimai stojantiesiems. Ties kai kuriais jau puikuojasi po žalią varnelę, kuri reiškia, kad atitinku keliamus reikalavimus ir esu priimta, bet iš daugelio dar laikiu atsakymo. Tai mano „Įkvėpimo lenta“, kurią mama pravardžiuoja „Manijos lenta“.

Mano žvilgsnis nukrypsta į pirmąją kortelę, ją prismeigiau dar devintoje klasėje – Luizianos valstijos universitetas, LVU. Kadaisė maniau, kad tai vienintelė aukštoji mokykla, esanti verta atsidurti mano lentoje, bet paskui nutariau, kad reikėtų pasirinkti atsarginiais variantais.

Telefonas pypteli, tad atsigrėžiu į lovą. Tai tik pranešimas, kad kažkam patiko mano įrašas, o ne žinutė nuo Grifino.

Pažvelgiu į tuščių kortelių krūvelę ant stalo ir man šmėsteli mintis, kad vertėtų sudaryti Grifino plusų ir minusų sąrašą. Mes draugaujame kiek ilgiau nei metus ir daugiausia dėmesio skiriame mokslams, bet dabar mūsų laukia dviejų savaitių atostogos, ir tada nebus jokių kontrolinių darbų ar projektų, kuriuos reikėtų ruošti jau dabar, todėl noriu praleisti kuo daugiau laiko su juo, tiktai dviese. Nors mes niekur neskubame, meluočiau sakydama, kad nesvarstau apie naują santykių etapą.

Žalia spalva: Draugaujame jau metus

Mes vienas kitam labai patinkame, ir mums jau beveik aštuoniolika

Raudona: Jis dar nepasakė „aš tave myliu“

Nesu tikra, ar aš esu pasiruošusi pasakyti jam „aš tave myliu“

Mama neapsidžiaugtų šituo sąrašu, todėl atsispiriu norui prismeigti jį prie lentos.

Telefonas dar kartą pypteli. Mano širdis suspurda, kai pastebiu žinutės ikoną, bet atidžiau pažvelgusi į ekranėlį pamatau, kad žinutė yra nuo sesės.

Spusteliu ant nuotraukos ir keletą sekundžių spoksau į ją. Kas nors turėtų atimti iš jos telefoną.

AŠ. ????? Kas tai???

MARGO. Mano kojų pirštai iš arti. Tarp jų nebėra tarpų.

Negaliu jų nei pajudinti, nei praskėsti. Jie panašūs į mažas dešreles

AŠ. O jeigu jie niekada nesusitrauks? Gal visam laikui liks panašūs į dešreles? Turbūt niekada nebegalėsi įsispirti į basutes per pirštą. Pridarysi gėdos savo vaikui su tokiomis pėdomis

MARGO. Gal geriau kojų pirštai-dešrelės nei rankų pirštai-dešros? Turbūt teks nešioti tuos klaikius ortopedinius batus kaip tetos Tobės

AŠ. Galėsi papuošti juos deimančiukais. Ir spalvotai užrašyti savo vardą ant šono. Bus dailūs batukai tavo pirštukams-dešriukams

MARGO. Per tavo užsimaniau dešrelių...

AŠ. Fui, kaip bjauru. Man trauma dabar visam gyvenimui. Aš niekada nesusilauksiu vaikų, nes bijosiu pirštukų-dešriukų ir ortopedinių batų

Ji atrašo tik praėjus kelioms minutėms.

MARGO. Mama ką tik man parašė, kad tu neatvažiuosi!!!

Kas per velnias, Sofi??? Tu turėjai būti skydas, mano apsauga nuo mamos ir Gvenos. Juk žinai, kaip jos kimba viena kitai į gerklę, kai susitinka!!

AŠ. Turėsi suktis pati. Tikiuosi, jos susipyks ir dėl to, kuriai teks valyti tavo dešrinius tarpupirščius. Turbūt prireiks tarpdančių siūlo

MARGO. Man prieš akis iškilo tas vaizdas, ir aš negaliu jo nusikratyti, ačiū, sese. Užkeikiu tave – kad tau užaugtų pirštai-dešrelės ir niekada nesusitrauktų!

AŠ. Atvažiuosiu, kai gims vaikelis

MARGO. Pažadi??

AŠ. Pažadu

MARGO. Ar Grifinas jau pas tave?

AŠ. Ne tavo reikalas

MARGO. Sakyk, nesilaužyk. Ne, geriau... pasilaužyk

AŠ. Cha cha, labai juokinga

Toliau švaistau laiką, laukdama Grifino skambučio ir naršydamas socialiniuose tinkluose. Galiausiai sulaukiu, jo vardas šmėsteli ekranėlyje.

– Labas! – sušunka jis, fone aidi tranki muzika ir žmonių šurmūlys.

– Labas! Kur tu? – paklausiu.

– Pas Metą.

Ką tik mačiau keletą nuotraukų, kurias įkėlė Meto draugai, leidžiantys laiką jo kieme ir prie baseino, taip pat ir Adė, mano geriausia draugė nuo trečios klasės.

– Ar tu jau pakeliui pas Margo? – klausia Grifinas.

– Pasikeitė planai. Lieku pas senelius. Bet dar turiu porą laisvų valandų.

– Ką? Negirdžiu tavęs! – garsiai sako jis.

– Pasikeitė planai! – šaukiu. – Lieku čia!

Girdžiu ritmingus žemus muzikos garsus, bet nesuprantu, kokia tai daina.

– Negaliu patikėti, kad tėtis neprivertė tavęs važiuoti kartu, – nusistebi jis.

– Aš irgi nustebau. Gal nori atvažiuoti pas mane? Arba aš galiu atvažiuoti pas Metą.

Jis akimirką patyli, tada sako:

– Tu atvažiuok pas Metą. Visi čia.

Širdį grybšteli nusivylimas.

– Gerai, netrukus būsiu, – atsakau ir baigiu pokalbį.

Pas Metą susirinko daugiau žmonių, nei tikėjaisi. Šiandien paskutinė diena prieš žiemos atostogas ir visi nusiteikę linksmintis. Visas namas, taip pat medžiai ir krūmai papuošti kalėdinių lempučių girliandomis. Tiesą sakant, jomis apkarstyta viskas, kas nejudą.

Dauguma vilki marškinėlius ir šortus, todėl net gausios šventinės puošmenos nesukelia kalėdinės nuotaikos. Net nekvepia žiema, kai turi vaikyti nuo savęs uodus. Kvailas Luizianos oras.

Pasistatau automobilį už keturių namų, nes arčiau nėra kur. Net čia girdžiu žemus muzikos dažnius, sklindančius iš Meto užpakalinio kiemo. Nenustebčiau, jeigu kaimynai po valandos iškvietų policiją. Tikiuosi, tada jau būsime išvažiuavę, kitaip sunkiai paaiškinčiau tėčiui, kodėl buvau čia, o ne pakeliui pas senelius, nes kuris nors iš pareigūnų būtinai jam viską papasakotų.

Priėjusi prie Meto namo pastebiu vaikiną su mergina, sėdinčius ant žolės prie įvažiavimo į kiemą, ir man atrodo, kad jie ginčijasi. Keista, paprastai santykių dramos prasideda vėlai vakare. Pastebėję mane jie nuščiūva, tad paspartinu žingsnį, norėdama

kuo greičiau palikti juos vienus. Nuseku paskui muziką į užpakalinį kiemą, paskui – namelio prie baseino link. Man sukant už kampo, kažkas timplteli už rankos. Tada apkabina ir stipriai suspaudžia.

– Maniau, kad neateisi! – Adė cypteli taip garsiai, kad keli žmonės atsisuka į mus pažiūrėti.

– Sunku patikėti, bet man pavyko įtikinti tėvus važiuoti be manęs.

– Aš vis dar netikiu! Ar nakvosi pas senelę? – paklausia ji, pabūsdama lūpą. – Kai tu ten, mes beveik nesimatome...

Nusijuokiu.

– Nebijok, pasimatysime dar šįvakar. Aš kai ką sugalvojau. Senelė visą dieną bus užsiėmusi, todėl visai manęs nepasiges. Pasiėsiu daiktus, grįšiu čia ir pabūsiu su jumis iki vakaro.

– Tavo tėvai pasius, jei sužinos. Turėsime paslėpti tavo automobilį, – sumeta Adė ir staiga pradeda šokinėti iš džiaugsmo. – Būtinai atsivesk Oliviją! Jau šimtą metų jos nemačiau.

Linkteliu, nors abejoju, kad Olivija norės bičiuliautis. Ji yra mano pusseserė, mamos dvynės sesers Lizos dukra, tik dviem mėnesiais vyresnė už mane. Vaikystėje buvome neišskiriamos, bet nejučia pradėjome matytis vis rečiau, o per pastaruosius porą metų visai atitolome.

– Olivija padeda senelei parduotuvėje. Nežinau, ar jai pavyks ištrūkti.

Adės akys žybteli ir ji nusiveda mane į namelį prie baseino.

– Vadinas, turėsime sugalvoti būdą, kaip ją iš ten iškrapštyti, – sako įsijautusi.

– Gal matei Grifiną? – pasiteirauju keisdama temą.

– Dar ne, bet mes su Deniu ką tik atvažiuome. Gal jis viduje, – ji kresteli galvą namelio pusėn. – Nori alaus?

– Ne, netrukus turėsiu važiuoti pas senele. Pasiieškosiu vandens, – pasakau, ir mūsų keliai išsiskiria. Adė nužingsniuoja prie alaus statinaitės, paslėptos krūmuose, o aš braunuosi per minią. Namelyje muzika groja taip garsiai, kad pirmieji žmonės, su kuriais pasisveikinu, manęs net negirdi.

Galiausiai atsiduriu kitame patalpos gale ir pastebiu porą Grifino draugų.

– Sofi, labas! Kaip gyveni?! – šūkteli Krisas ir pamėgina mane apkabinti. Jis tik su trumpikėmis ir baltais apatiniais marškinėliais. Ištiesiu ranką, jį sulaikydama. Per vakarėlius Krisas visada nusirengia, bet sunku pasakyti kodėl. Per Helovino šokius mokykloje jis atėjo apsirengęs kaubojumi, bet vakarui baigiantis iš jo kostiumo liko tik kelnės. Už apsinuoginimą viešoje vietoje jam buvo uždrausta rodytis mokykloje visą savaitę.

– Gerai. Kur Grifinas? – pasiteirauju ir apžvelgiu kambarį.

Krisas parodo sau už nugaros.

– Kažkur ten. Nuėjo alaus.

Linkteliu ir apeinu jį plačiu ratu. Lėtai braunuosi per minią, kol pagaliau pamatau Grifiną, einantį į virtuvę namelio gale. Užtrunku porą minučių, kol jį pasiveju, nes pakeliui netyčia įžengiu į šokio ratelį ir Džošas Piteršas nepaleidžia manęs, kol neapsuka ratu kelis kartus. Aš jau arti virtuvės, tik pasuksiu už kampo ir pamatysiu Grifiną, kai išgirstu jo balsą:

– Sofi atvažiuoja.

Sustoju kaip įbesta, bet ne dėl jo žodžių, o dėl balso tono. Jame girdėti nusivylimas.

Parkeris, vienas geriausių Grifino draugų, paima du butelius alaus iš šaldytuvo. Nė vienas nepastebi manęs, stovinčios prie durų.

– Maniau, kad ji išvažiuoja pas sesę ar kažkur kitur, – pasako Parkeris.

Grifinas nunarina galvą.

– Turėjo išvažiuoti, bet pasiliko.

Jis toks nusiminęs, kad atrodo, jog sugadinau jam visas atostogas. Girdžiu neviltį jo balse – tą siaubingą jausmą, kai ko nors lauki su tokiu džiaugsmu, kad net atrodo, jog sprogsi iš laimės, ir staiga sužinai, kad nieko nebus, ir pasidaro nepakeliamai liūdna. Kai maniau, kad teks išvažiuoti per atostogas, jaučiausi taip, kaip dabar jaučiasi Grifinas, sužinojęs, kad aš likau.

Kas vyksta?

Grifinas atsigręžia, ir aš neriu už kampo. Kodėl slepiuosi? Turėčiau drąsiai įžengti į virtuvę ir pareikalauti viską paaiškinti. Bet aš suakmenėjusi. Suskaičiuoju iki penkių ir pažvelgiu į virtuvę.

– Ji tuoj atvažiuos, – priduria jis, bet nejuda iš vietos.

Parkeris atkemša alaus butelius ir vieną paduoda Grifinui. Šis paima butelį ir atsigeria.

– Tai kas negerai? – paklausia Parkeris. Jis irgi supranta, kad draugas jaučiasi nusivylęs.

Grifinas gūžteli pečiais.

– Turbūt nuskambės baisiai, bet aš džiaugiausi, kad ji išvažiuoja. Būčiau sužinojęs, kaip jaučiuosi, kai jos nėra šalia.

Mano širdis daužosi krūtinėje.

– Ar nori su ja išsiskirti? – pasiteirauja Parkeris ir gurkšteli alaus.

Grifinas dar kartą trukteli pečiais. Man atrodo, kad tuoj pradėsiu rėkti.

– Manau, kad taip.

Aikteliu. Parkeris su Grifinu atsigręžia į duris. Parkerio akys išsiplečia, jis pažvelgia į Grifiną, paskui vėl į mane.

Atrodo, kad Grifinas stengiasi suprasti, ar aš girdėjau, ką jis pasakė. Bet mano veido išraiška viską pasako – aš viską girdėjau.

Žengiu atatupsta ir atsitrenkiu į sieną, tada apsigrėžiu ir pasileidžiu bėgti. Noriu iš čia dingti. Negaliu į jį žiūrėti. Negaliu būti čia.

– Sofi! – rikteli Grifinas ir pasileidžia paskui, bet aš skuodžiu durų link, vikriai nardydama tarp žmonių. Bijau, kad nespėsiu ištrūkti į lauką, kol nepasipylė ašaros. Adė pamato mano veidą ir paskubom prasibrovusi pro šokančius žmones čiumpa mane už rankos ir išsiveda iš namelio.

– Kas atsitiko? – paklausia, kai atsiduriame kitapus baseino.

Mano kojos neatlaiko ir suklypusi viską jai išklaju.

– Tikras kiaulė, – sako Adė, tada pasisuka, lyg ketintų susirasti jį ir išrėžti jam viską, ką apie jį mano.

– Prašau, išvesk mane iš čia, – meldžiu.

Ji sugrįžta prie manęs.

– Žinoma, eime.

Adė padeda man atsistoti, ir mudvi kartu nužingsniuojame gatvės link. Veidu plūsta ašaros, nė nesistengiu jų sulaukyti. Mano širdis sudaužyta. Daugiau nei sudaužyta – ji sutrupinta.

Jis nori išsiskirti.

– Negaliu patikėti, – burba Adė. – *Jis nori skirtis su tavimi?* Nesąmonė. Jis turėtų džiaugtis, kad tu su juo draugauji!

Nepajėgiu jai atsakyti. Nesu tikra, kad kada nors atgausiu amą.

Mums išėjus į prievazą prie namo, pastebiu Grifiną. Jis atskuba paskui, dairydamasis į visas puses.

– Nenoriu su juo kalbėtis, – iškošiu.

Adė linkteli, palieka mane šešėlyje ir nužygiuoja pasitikti Grifino.

– Negalima. Kad ir ko iš jos nori, – negalima, – pasako Adė. – Ji nenori su tavimi kalbėtis.

Grifino veidą apšviečia spalvotos lempelės, puošiančios namo pakraigę. Jis atrodo siaubingai.

– Prašau, Ade. Man reikia su ja pasikalbėti, – sako jis ir pažvelgia į šešėlį, kur aš slepiuosi. – Sofi, prašau, pasikalbėkim! Leisk tau viską paaiškinti. Nenorėjau, kad šitaip sužinotum.

Žengiu ataturpsta, nenoriu jo klausytis, nenoriu girdėti jokių pasiteisinimų. Pasileidžiu tekina pievele priešais namą, palei azalijų krūmus, kliuvinėdama su kiekvienu žingsniu, trokšdama kuo greičiau nuo jo nutolti.

Tikiuosi, kad Grifinas neseka paskui. Mano protas iš paskutiniųjų stengiasi išgirsti jo žodžiuose ką nors kita nei jų tikrąją prasmę, kad nesijausčiau tokia sugniuždyta, bet negaliu išmesti iš galvos nusivylimo, kurį išgirdau jo balse. Kad ir ką Grifinas dabar sakytų, jis norėjo praleisti atostogas atskirai. Jis netroško būti su manimi.

Priėjusi automobilį jaučiuosi visiškai palūžusi. Už nugaros ant šaligatvio išgirstu kažkieno žingsnius ir įsitempiu.

– Sofi, prašau, pasikalbėkim, – maldauja Grifinas.

Neatsigręžiu, žiūriu į automobilį. Jis man už nugaros, o Adė, jaučiu, irgi netoliese. Mano lūpos virpa.

– Aš labai apsidžiaugiau, kai tėvai leido man likti, – pasakau, – nes maniau, kad bus itin smagu būti su tavimi. Tik dviese. Aš to labai laukiau. O tu nori išsiskirti, nes nebenori būti su manimi. Teisingai supratau? Ar ne to tu laukei – pabūti atskirai nuo manęs?

Jis švelniai uždeda delną man ant peties.

– Atsigręžk, prašau, pasikalbėkim.

Nupurtau jo ranką.

– Ar tu to nori – išsiskirti?

Jaučiu, kaip jis stengiasi parinkti tinkamus žodžius.

– Aš nežinau, ko noriu, Sofi. Atrodo, kad nieko nebesuprantu. Mūsų santykiai staiga tapo labai rimti. Tai mūsų paskutiniai metai mokykloje. Mes turėtume atsipalaiduoti ir pasilinksinti!

Atsigręžiu į jį ir išrėžiu:

– Gerai, aš palengvinsiu tau gyvenimą – tu laisvas. Norėjai pertraukos? Prašom! Turėkis!

Jis ištiesia ranką, bet aš nuo jos išsisuku. Jis atrodo paklaikęs. Taip, jam turbūt labai sunku, nes neteko galimybės „pasipraktikuoti“ būti be manęs.

– Sofi, palauk. Nejau negalime pasikalbėti apie tai? Aš myliu tave. Tikrai.

Jo žodžiai – lyg smūgis į paširdžius. Jau keletą mėnesių laukiau, kada jis juos ištars.

Ne, negaliu pasilikti čia.

– Prašau, neišvažiuok, pasikalbėkim, – prašo Grifinas, bet aš apsigręžiu ir atsisėdu į automobilį.

Užvedu variklį, ir Grifinas galiausiai pasitraukia toliau nuo automobilio. Adė pasilenkia prie lango.

– Leisk man tave nuvežti.

Aš liūdnam šypneliu.

– Man viskas gerai. Paskambinsiu tau vėliau, sutarta? Myliu tave.

Ji įkiša ranką pro langą ir spusteli man petį.

– Ir aš tave.

Dėkui Dievui, Grifinas nebesiartina. Po dvidešimties minučių jau lekiu I-20 greitkeliu į Šrivportą.